

Sygn. akt II K 954/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Skibińska

Protokolant Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniach 29 lipca 2013 r., 07 sierpnia 2013 r., 16 października 2013 r., 26 listopada 2013 r. i 08 stycznia 2014 r.

sprawy **M. L.**

syna T. i A. z d. W.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 27 maja 2013 roku w J. przy ul. (...), stosując przemoc polegającą na uderzeniu obiema rękoma w klatkę piersiową funkcjonariusza policji sierż. A. Z., w wyniku którego pokrzywdzony upadł na chodnik, naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w wyniku czego doznał stłuczenia nadgarstka i łokcia prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas nie dłuższy niż dni 7, a także w postaci kopania, szarpania, wrywania się, nie stosowania się do wydawanych poleceń w celu zmuszenia interweniujących funkcjonariuszy A. Z., M. U., J. K., P. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej tj. przeprowadzenia interwencji i jego wylegitymowania

to jest o czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w nocy z 26/27 maja 2013 roku w J. kierował wobec D. M. groźbę pozbawienia jej życia oraz uszkodzenia ciała poprzez pozbawienie narządu wzroku jej córki N., które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku, tj. występkę z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. w związku z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego **M. L.** warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. L.** karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki na 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **M. L.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 maja 2013 do dnia 29 lipca 2013,

V. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego **M. L.** w okresie próby pod dozór kuratora;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. L.** do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu lub używania środków odurzających,

VII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 4 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. L.** do wykonywania pracy zarobkowej;

VIII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 6 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. L.** do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych,

IX. uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku,

X. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **M. L.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych opłaty.

Sygn. akt II K 954/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. L. pozostawał w związku z D. M.. W dniu 27 maja 2013 wszczął awanturę w położonym w J. przy ulicy (...) sklepie, a którym znajdowały się D. M. i jej matka W. M.. W. M. wezwała telefonicznie Policję. Na miejsce zdarzenia przybył patrol Policji w składzie: A. Z. i M. U.. W czasie interwencji M. L. uderzył A. Z. obiema rękoma w klatkę piersiową, wskutek czego A. Z. upadł na chodnik. Na skutek zachowania M. L. A. Z. doznał stłuczenia nadgarstka i łokcia prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni. Na miejsce zdarzenia przybył kolejny patrol w składzie J. K. i P. K.. M. L. kopiąc, szarpiąc i wyrywając się, jak również nie stosując się do wydawanych poleceń zmuszał interweniujących funkcjonariuszy A. Z., M. U., J. K., P. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej tj. przeprowadzenia interwencji i jego wylegitymowania.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. L. – k. 37-38, 43, 119-119a, zeznania świadka A. Z. – k. 6-7, 184, zeznania świadka M. U. – k. 16, 169, zeznania świadka J. K. – k. 65, zeznania świadka W. M. – k. 75-76, 169, zeznania świadka A. N. – k. 78, 170, protokół oględzin rzeczy – k. 80-82, opinia biegłego – k. 84.

M. L. nie był uprzednio karany.

Dowód: dane o niekaralności – k. 56.

M. L. posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest monterem RTV. Pracuje jako zaopatrzeniowiec, uzyskując miesięczny dochód w kwocie 1.600 złotych. Jest kawalerem, posiada na utrzymaniu czteroletnie dziecko.

Dowód: dane o osobie – k. 168.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznawał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów, zastrzegając, iż nie pamięta przebiegu zdarzenia. Konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia drugiego z zarzucanych mu czynów.

W toku postępowania sądowego oskarżony przyznawał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów. Nie przyznawał się do popełnienia drugiego z zarzucanych mu czynów. Odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie stawianych mu zarzutów Sąd dał wiarę, albowiem nie znalazł podstaw do ich kwestionowania.

Logiczne i spójne zeznania A. Z., M. U., J. K., J. Z. zasługują na wiarę w całości. Świadkowie zwięźle opisali zdarzenia, w których uczestniczyli. Zdarzenia, których dotyczyły zeznania świadków miały miejsce w związku z wykonywaną przez nich pracą zawodową i związanymi z nią czynnościami, wykonywanymi przez świadków rutynowo, a tym samym bez większego zaangażowania emocjonalnego. Oskarżony i świadkowie pozostają dla siebie osobami obcymi i nie jest znany Sądowi konflikt, ani inna relacja takiego rodzaju, która mogłaby skłaniać świadków do składania nieprawdziwych a niekorzystnych dla oskarżonego zeznań. Treść zeznań świadków nie była w toku procesu kwestionowana.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadków W. M. i A. N.. Świadkowie obszernie i wyczerpująco opisali okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego pierwszego z zarzucanych mu czynów, jak również znane im okoliczności poprzedzające to zdarzenie. Zeznania świadków nie przedstawiają jednolitej wersji co dodatkowo potwierdza ich wiarygodność, wskazując, iż relacje świadków były spontaniczne, a więc szczerze. Zeznania świadków są odpowiadają są adekwatne do możliwości dokonywania spostrzeżeń przez świadków z uwagi na miejsce, w jakim się znajdowali w czasie zdarzenia, jak również dynamiczny jego przebieg.

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

M. L. jest zdolny do zawinienia. Osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie był niepoczytalny, jak również nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. W dniu 27 maja 2013 roku w J. przy ulicy (...), stosując przemoc polegającą na uderzeniu obiema rękoma w klatkę piersiową funkcjonariusza policji sierż. A. Z., w wyniku którego pokrzywdzony upadł na chodnik, naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w wyniku czego doznał stłuczenia nadgarstka i łokcia prawego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas nie dłuższy niż dni siedem, a także w postaci kopania, szarpania, wyrywania się, nie stosowania się do wydawanych poleceń w celu zmuszenia interweniujących funkcjonariuszy A. Z., M. U., J. K., P. K. do zaniechania prawnej czynności służbowej tj. przeprowadzenia interwencji i jego wylegitymowania. Działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim, chcąc stosować przemoc wobec funkcjonariusza Policji A. Z., jak również wobec pozostałych obecnych na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy, celem zmuszenia ich do zaniechania pojętej przez nich czynności służbowej, zamiar ten zrealizował. Czynem tym wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd nie dostrzegł żadnych okoliczności łagodzących i obciążających wobec oskarżonego. Sąd nie uwzględnił uprzedniej niekaralności oskarżonego jako okoliczności łagodzącej, albowiem stan taki winien stanowić normę w życiu każdego człowieka. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, iż zasadnym jest orzeczenie wobec oskarżonego za pierwszy z zarzucanych mu czynów kary roku pozbawienia wolności, a więc kary pozostającej w dolnej granicy zagrożenia. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara uświadomi mu naganność tego typu postępowania oraz winna zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości, jak również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd postawił oskarżonemu pozytywną prognozę kryminologiczną, albowiem w ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonego uzasadniają przekonanie, że nie powróci on do przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego. Oskarżony jest uprzednio niekarany, wobec czego Sąd uznał, iż wykonanie orzeczonej kary, nie jest konieczne dla wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego. Z uwagi na sposób popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, świadczący o daleko posuniętym lekceważeniu dla funkcjonariuszy Policji, koniecznym stało się warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres próby zbliżony do maksymalnego. Orzeczenie wobec oskarżonego czteroletniego okresu próby jest w ocenie Sądu wystarczające dla wdrożenia do przestrzegania

prawa, a jednocześnie, wyklucza, w ocenie Sądu, poczucie bezkarności u oskarżonego, albowiem wymusza na nim konieczność przestrzegania porządku prawnego, a w razie popełnienia przestępstwa skutkuje lub może skutkować, w zależności od jego rodzaju i orzeczonej kary, wykonaniem orzeczonej kary. W ocenie Sądu cele wychowawcze kary zostaną najlepiej zrealizowane w warunkach wolnościowych, gdzie oskarżony będzie miał możliwość wdrożenia do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, czego z całą pewnością nie osiągnąłby w warunkach izolacyjnych, gdzie wobec oskarżonego osiągnięty zostałby skutek odwrotny.

Aby dodatkowo uzmysłowić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw, Sąd orzekł wobec niego na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny. Z uwagi na opisane powyżej daleko idące lekceważenie przez oskarżonego obowiązującego porządku prawnego i stojących na jego straży funkcjonariuszy Policji Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu grzywny w wysokości dwustu stawek dziennych. Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, w szczególności uwzględniając jego możliwości zarobkowe i konieczność łożenia na utrzymanie dziecka Sąd ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę dziesięciu złotych, a w więc w minimalnej wysokości.

Brzmienie art. 63 § 1 k.k. obligowało Sąd do zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny, a więc tej z kar, która będzie efektywnie wobec oskarżonego wykonywana, okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Mimo iż oskarżony nie był uprzednio karany, z uwagi na charakter czynu przypisanego oskarżonemu Sąd uznał za zasadne oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. Stały nadzór zachowania oskarżonego w okresie próby pozwoli mu uniknąć zachowań sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym, jak również może stanowić pomoc przy podejmowaniu starań w zakresie prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie.

Aby skłonić oskarżonego do prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie, w szczególności w zakresie zachowania w sposób zgodny z obowiązującymi normami, Sąd zobowiązał oskarżonego do podjęcia wykonywania pracy zarobkowej, powstrzymywania się od nadużywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych. Orzeczenie ostatniego z wymienionych środków probacyjnych wymaga zgody oskarżonego (art. 74 § 1 k.k.). Sąd uznał, że skoro oskarżony składając wniosek w trybie art. 387 § 1 k.p.k. na rozprawie w dniu 29 lipca 2013 (k. 168 v.) wnosił o orzeczenie takiego środka w istocie wyraża on zgodę na jego orzeczenie.

M. L. zarzucono nadto, iż w nocy z 26/27 maja 2013 roku w J. kierował wobec D. M. groźbę pozbawienia jej życia oraz uszkodzenia ciała poprzez pozbawienie narządu wzroku jej córki N., które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione. Żaden z dowodów przeprowadzonych toku procesu, nawet mimo dwukrotnego wznawiania przewodu sądowego, nie potwierdził, aby M. L. dopuścił się tego czynu. Dotyczące tego zarzutu zeznania świadków potwierdzały, iż M. L. kierował wobec D. M. groźby, jednak brak dowodów wskazujących z sposób jednoznaczny, iż były to opisane w zarzucie groźby pozbawienia życia D. M. i uszkodzenia oczu jej córki w dacie wskazanej w zarzucie. Świadkowie wskazywali na „groźenie” oraz na używanie w czasie owego groźenia noża. Nie można jednak zdaniem Sądu przyjąć w sposób kategoriyczny, iż M. L. groził D. M. pozbawieniem życia. Brak również kategoriycznych dowodów pozwalających przyjąć, iż M. L. nocy z 26 na 27 maja 2013 kierował wobec D. M. groźby uszkodzenia ciała jej córki N. poprzez pozbawienie wzroku jej córki. Świadek A. Z. wskazał, iż z relacji D. M. nie miejscu zdarzenia wynikało, iż M. L. twierdził, że bezpośrednio przed interwencją Policji w na ulicy (...) krzychał do D. M., iż uda się do przedszkola pozbawić oczu („(...)A teraz pod sklep przyjechał samochodem zaczął jej grozić, szarpać nią, krzycheć, że jedzie do przedszkola wyłupać oczy (...)” (zeznania świadka A. Z. – k. 7). Na rozprawie w dniu 16 października 2013 świadek sprecyzował, że oczy miały zostać „wyłupane” dziecku. Zarzut stawiany oskarżonemu w akcie oskarżenia dotyczył jednak innego zdarzenia historycznego, a mianowicie takiego, do którego miało dojść w nocy z 26 na 27 maja 2013, a więc nie zdarzenia, jakie wydarzyło się przed sklepem na ulicy (...), po który miała miejsce interwencja Policji, bowiem to zdarzenie miało miejsce w dzień 27 maja 2013. Z tego względu od popełnienia drugiego z czynów zarzucanych aktem oskarżenia M. L. został uniewinniony.

Z uwagi na wiek oskarżonego, posiadane wykształcenie i brak przeciwwskazań do wykonywania pracy zarobkowej Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych i zasądził od oskarżonego koszty sądowe w całości.